

Utorok 31. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 31.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: slobodné
pozvanie; šťastie nie je
individualistické; Boh chce, aby
bol každý spasený.

05.11.2024

PRI STOLOVANÍ vo farizejovom dome
Ježiš povedal podobenstvo o
svadobných hosťoch. „Istý človek
pripravil veľkú večeru a pozval
mnoho ľudí. Keď nadišla hodina
večere, poslal svojho sluhu, aby

povedal pozvaným: „Podťe, už je všetko pripravené.““ (Lk 14, 16-17). Pán používa tento príklad na opis Božieho kráľovstva. A jednou z jeho charakteristík je práve to, že je zadarmo. Ten človek za účasť na hostine nič nepožadoval. Všetko bolo pripravené: stačilo, aby si užil večer. „To je kresťanský život, príbeh lásky s Bohom, kde Pán preberá iniciatívu zadarmo a kde sa nikto z nás nemôže chváliť tým, že má exkluzívne pozvanie; nikto z nás nie je privilegovaný vo vzťahu k ostatným, ale každý z nás je privilegovaný pred Bohom. Práve z tejto bezplatnej, nežnej a privilegovanej lásky sa rodí a vždy znovu sa rodí kresťanský život“[1].

Túto bezplatnosť nachádzame aj v rodinných vzťahoch. Dieťa si nemusí zaslúžiť lásku svojich rodičov; ani by nemalo zmysel, aby sa im snažilo splatiť *dlh* za všetku starostlivosť, ktorú dostalo. Otec a matka ho

milujú také, aké je, a vždy mu ponúknú svoju lásku, aj keď je často neopätovaná. V našom vzťahu s Pánom sa deje niečo podobné. Je to Boh, kto nás vyhľadáva. Nestačí mu vzťah takpovediac spravodlivý, v ktorom si každá strana striktne plní svoje povinnosti. Chce s nami vybudovať skutočné spoločenstvo života založené na bezpodmienečnej láske. Preto vždy trvá na svojom pozvaní k účasti na hostine Božieho kráľovstva, aj keď sme Ho mohli odmietnuť. „Mne, tebe, každému z nás dnes hovorí: „Milujem ťa a vždy ťa budem milovať, v mojich očiach si vzácný“[2]. Zároveň, ako zdôrazňuje prelát Opus Dei, keď sa rozhodneme prijať jeho pozvanie, my sami sme prví, ktorí z toho máme prospech. „Nie sme to my, kto mu robí láskavosť: je to Boh, kto osvecuje náš život a naplňa ho zmyslom“[3].

NAPRIEK bezodplatnosti pozvania sa mnohí ospravedlňovali, že sa na hostine nezúčastnia: „Kúpil som pole a musím sa ísť pozrieť“, „Kúpil som päť jarmokov volov a idem ich vyskúšať“, „Práve som sa oženil, tak nemôžem ísť“ (Lk 14, 18-20). Nezdá sa, že by títo ľudia pociťovali opovrhnutie hostinou. Jednoducho mali pocit, že tieto osobné záležitosti si zaslúžia väčšiu pozornosť, a preto ospravedlnili svoju neprítomnosť. „Takto sa človek odvracia od lásky nie zo zloby, ale preto, že dáva prednosť svojim veciam: istote, sebapotvrdeniu, pohodliu... Človek sa radšej usadí do kresla zisku, pôžitku, nejakej záľuby, ktorá prináša trochu radosti, ale takto rýchlo a zle zostarne, lebo zostarne vo svojom vnútri; keď sa srdce nerozvíja, uzavrie sa“[4].

Logika Božieho kráľovstva sa líši od logiky sveta. Šťastie nenájdeme tým, že sa uchýlime do vlastnej istoty, ale

tým, že vytvoríme priestor pre druhých, pre ľudí, ktorí nám ponúkajú svoje pozvanie byť s nimi. Ak si spomenieme na najkrajšie zážitky v našom živote, určite väčšina z nich boli chvíle, ktoré sme s niekým zdieľali. Mnohé udalosti budú plné radosti a vzrušenia, iné možno boli viac rutinné alebo dokonca nákladné, ale ktoré si v spomienkach uchovávame, pretože nám pripomínajú, že po našom boku bol niekto, kto nás v danej situácii sprevádzal. Zatiaľ čo individualizmus nás vedie k tomu, že hlavným spôsobom, ako byť šťastný, je mať istoty, ktoré chránia náš životný priestor, či už sú materiálne alebo nie – voľný čas, peniaze, hromadenie stále vzrušujúcejších zážitkov... – Ježiš nás vyzýva, aby sme sa neuzatvárali a *prijímali pozvania ľudí*, ktorí prechádzajú okolo nás. Ako povedal svätý Josemaría: „To, čo je potrebné na dosiahnutie šťastia,

nie je pohodlný život, ale zamilované srdce“[5].

KEĎ SA PÁN DOMU stretol s odmietnutím hostí, rozhodol sa rozšíriť svoje pozvanie na oveľa viac ľudí. „Vyjdi rýchle na námestia a do ulíc mesta,“ povedal svojmu sluhovi, „a prived' sem chudobných a mrzákov, slepých a chromých!“. A keď bolo ešte dosť miesta, obrátil sa opäť na svojho sluhu: „Vyjdi na cesty a k ohradám a donúť vojsť všetkých, aby sa mi naplnil dom“ (Lk 14, 21-23).

Ďalšou charakteristickou črtou Božieho kráľovstva je jeho univerzálnosť: už niet rozdielu „medzi Židom a Grékom, lebo jeden a ten istý Pán je Pánom všetkých, štedrý ku všetkým, ktorí ho vzývajú“ (Rim 10, 12-13). „Boh chce, aby boli

všetci spasení,“ poznamenal zakladateľ Opus Dei: „To je výzva, no je to i zodpovednosť, ktorá závisí od každého z nás. Cirkev nie je útočiskom pre niekoľkých privilegovaných“[6].

Ježiš neponúkol svoje poslanstvo spásy len niekoľkým. Dôkazom toho je, že apoštoli sa neobmedzili na ohlasovanie evanjelia národom v okolí Izraela, ale putovali po celom známom svete. „Je veľká Cirkev malou časťou zeme?“[7], pýtal sa svätý Augustín. „(...) Veľká Cirkev je celý svet. Kamkoľvek sa obrátiš, tam je Kristus. Za dedičstvo máš koniec zeme; poď, vlastní ho celý so mnou“[8]. Nech sme kdekoľvek, aj my môžeme adresovať ľuďom okolo nás Pánovo pozvanie k účasti na jeho hostine. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám dala srdce podobné srdcu svojho Syna, plné túžby po spáse všetkých duší.

-
- [1] František, *Homília*, 15-X-2017.
- [2] František, *Homília*, 24-XII-2019.
- [3] Fernando Ocáriz, «Luz para ver, fuerza para querer», *ABC*, 18-IX-2018.
- [4] František, *Homília*, 15-X-2017.
- [5] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 795.
- [6] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 263.
- [7] Svätý Agustín, *Enarrationes in Psalmos*, 21, 2, 26 (PL 36, 177).
- [8] *Ibid.*, 21, 2, 30 (PL 36, 180).
-